

I

*I*n de neerkletterende regen van de novemberdag deed de taxi van Londen naar Heathrow er een eeuw over. Het was zo donker dat het laat in de middag leek en Charlie Waterston kon nauwelijks iets zien door het raampje toen ze langs de vertrouwde herkenningspunten reden. Het was pas tien uur 's ochtends. Terwijl hij zijn hoofd tegen de bank liet steunen en zijn ogen sloot, voelde hij zich net zo somber als het weer om hem heen.

Het was ongelooflijk dat het allemaal voorbij was. Tien jaar Londen weg, afgelopen en afgesloten, en plotseling verleden tijd. Zelfs nu nog was het moeilijk te geloven dat het allemaal was gebeurd. Het was allemaal zo perfect begonnen. Het was het begin van een leven geweest, van een carrière, van tien jaar vol opwinding en geluk in Londen. Nu, op zijn tweeënveertigste, had hij plotseling het gevoel dat het goede leven voorbij was. Hij was aan de lange, langzame afdaling aan de andere kant van de heuvel begonnen. Het afgelopen jaar had hij het gevoel gehad alsof zijn leven langzaam en gestaag uit elkaar viel. Dat het werkelijk was gebeurd, verbaasde hem nog steeds.

Toen de taxi uiteindelijk op het vliegveld stopte, draaide de chauffeur zich om en keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. 'Terug naar Amerika, meneer?' Charlie aarzelde een fractie van een seconde en knikte. Ja, inderdaad. Terug naar

Amerika. Na tien jaar Londen. Waarvan negen met Carole. Helemaal voorbij. Alles. Over een paar ogenblikken.

‘Ja, ik ga terug,’ zei hij. Hij klonk niet als zichzelf, maar dat kon de chauffeur niet weten. Die zag alleen maar een goed geklede man in een goed gesneden pak en een Burberry regenjas. Hij had een dure paraplu bij zich en een veel gebruikte diplomatas waarin contracten en documenten zaten. Maar ondanks al zijn welgekozen accessoires zag hij er niet uit als een Engelsman. Hij zag eruit als wat hij was: een knappe Amerikaan die jaren in Europa had gewoond. Hij voelde zich hier volkomen thuis. En het maakte hem behoorlijk bang dat hij vertrok. Hij kon zich zelfs niet voorstellen weer in New York te wonen. Maar hij was ertoe gedwongen, en de timing was perfect geweest. Het had trouwens geen zin hier te blijven, zonder Carole.

Zijn hart brak toen hij aan haar dacht, uit de taxi stapte en de chauffeur een fooi gaf voor zijn bagage. Hij had slechts twee kleine tassen bij zich. De rest werd voor hem opgeslagen.

Hij checkte in bij de balie en ging vervolgens in de eerste-klas-wachtruimte zitten. Hij was opgelucht dat hij daar niemand zag die hij kende. Hij moest lang wachten voor hij aan boord van het vliegtuig kon gaan, maar hij had een heleboel werk meegenomen en hij bleef bezig tot zijn vlucht werd omgeroepen. Zoals altijd bleef hij wachten tot hij als laatste passagier aan boord van het toestel kon gaan. Toen de stewardess hem naar zijn plaats bracht en zijn jas aannam, bleven zijn donkerbruine haar en warme bruine ogen niet onopgemerkt. Hij was lang, had lange, atletische ledematen en was zonder meer aantrekkelijk. Bovendien droeg hij geen trouwring en de vrouw aan de andere kant van het gangpad en de stewardess die zijn jas aanpakte, merkten dat onwillekeurig op. Maar hij was zich van hen niet bewust toen hij in de stoel naast het raampje ging zitten en naar buiten, naar de regen op de startbaan, staarde. Het was onmogelijk niet te denken aan wat er was gebeurd, onmogelijk zijn geest te verhinderen daar steeds weer aan te denken, alsof hij zocht naar de plek waar het was gaan scheuren, de

plek waar het levensbloed van hun relatie was gaan lekken zonder dat ze het ook maar in de gaten hadden.

Het leek nog steeds ongelooflijk. Hoe had hij zo blind kunnen zijn? Hoe kwam het dat hij het niet had geweten? Hoe had hij kunnen geloven dat ze zo extreem gelukkig waren, terwijl ze van hem wegglipte? Was de verandering plotseling gekomen of had dat, waar hij altijd zo zeker van was geweest, nooit echt bestaan? Hij was er absoluut van overtuigd geweest dat zij heel gelukkig waren en nog steeds vond hij dat tot het eind tot vorig jaar tot zij het hem vertelde tot Simon. Charlie voelde zich zo dom. Hij was zo'n dwaas geweest om van Tokio naar Milaan te vliegen en kantoorgebouwen te ontwerpen terwijl Carole door heel Europa cliënten vertegenwoordigde van het advocatenkantoor waar ze werkte. Ze hadden het druk, dat was alles. Ze hadden allebei hun eigen leven. Ze waren planeten in gescheiden omloopbanen. Maar bij niemand bestond er enige twijfel over hoe perfect het allemaal was, dat het, als ze bij elkaar waren, precies was wat ze wilden. Zelfs Carole leek verast door wat ze had gedaan, maar het ergste eraan was dat ze niet bereid was het ongedaan te maken. Ze had het geprobeerd, maar uiteindelijk wist ze dat ze het niet kon.

Voor het vertrek bood een van de stewardessen hem iets te drinken aan, maar hij sloeg het af. Daarna gaf ze hem de menukaart, een koptelefoon en de lijst van films. De films spraken hem geen van alle aan. Hij wilde alleen maar nadenken, en weer proberen alles op een rijtje te zetten, alsof het anders zou zijn als hij er maar lang genoeg over nadacht en deze keer de juiste antwoorden wist te vinden. Soms kon hij wel schreeuwen, met zijn vuist tegen een muur bonzen, iemand door elkaar schudden. Waarom deed ze hem dit aan? Waarom was die zak op komen dagen en had hij alles vernietigd wat Carole en hij zo leuk hadden gevonden? Toch wist zelfs Charlie dat het niet Simons schuld was, waardoor alleen maar Carole en hij de schuld konden krijgen. Soms vroeg hij zich af waarom het zo belangrijk was ergens de schuld te leggen. Het moest iemands fout zijn en de laatste tijd was hij zichzelf de schuld gaan geven.

Hij moest iets hebben gedaan waardoor ze naar iemand anders was gegaan. Ze zei dat het meer dan een jaar geleden was gebeurd, terwijl ze samen in Parijs aan een zaak werkten.

Simon St. James was de oudste firmant van haar kantoor. Ze vond het heerlijk om met hem te werken, lachte soms om hem, had het erover hoe intelligent hij was, en hoe geweldig hij was met vrouwen. Hij was al drie keer getrouwd geweest en had een aantal kinderen. Hij was voorkomend, onstuimig, knap en uiterst charmant. Hij was ook eenenzestig, en Carole was negenendertig. Ze was maar drie jaar jonger dan Charlie, tweeëntwintig jaar jonger dan Simon. Het had geen enkele zin haar eraan te herinneren dat hij oud genoeg was om haar vader te zijn. Dat wist ze allemaal, ze was een slim meisje, ze wist hoe krankzinnig het was en wat het bij Charlie had teweeggebracht. Dat was het ergste. Ze had niemand willen kwetsen. Het was gewoon gebeurd.

Carole was destijds negenentwintig, mooi, uiterst intelligent, en ze had een fantastische baan bij een advocatenkantoor in Wall Street. Ze gingen al een jaar met elkaar om toen Charlie naar Londen werd overgeplaatst om het filiaal daar van het architectenbureau Whittaker en Jones te leiden, maar het was nooit serieus tussen hen geweest. Hij werd overgeplaatst van New York waar hij al twee jaar voor hen werkte en hij was opgetogen.

In een opwelling was ze naar Londen gekomen om hem op te zoeken en ze was niet van plan te blijven. Maar ze werd verliefd op Londen en daarna op hem. Hier was het anders, alles was romantischer. Als ze de kans had, vloog ze heen en weer om in de weekends bij hem te zijn. Ze hadden een perfect leven. Ze skieden in Davos en Gstaad en in Sankt Moritz. Toen haar vader in Frankrijk werkte, ging ze in Zwitserland naar school en ze had in heel Europa vrienden. Ze voelde zich hier helemaal thuis. Ze sprak goed Duits en Frans, en ze paste prima in het sociale wereldje van Londen. Charlie adoreerde haar. Na een halfjaar pendelen vond ze een baan op het Londense filiaal van een Amerikaans advocatenkantoor. Ze kochten een oud koetshuis in

Chelsea en ze trok bij hem in en ze waren twee krankzinnige, wilde, gelukkige mensen. In het begin gingen ze bijna elke avond dansen in Annabel's en ze ontdekten alle heerlijke, kleine onbekende plekjes, restaurants, antiekwinkeltjes en nachtclubs in Londen. Het was een hemel op aarde.

Het koetshuis dat ze hadden gekocht was vervallen toen ze het in hun bezit kregen en het kostte hun bijna een jaar om het te restaureren. Maar toen ze klaar waren zag het er spectaculair uit. Het was werk dat door allebei met liefde was gedaan. Ze zetten het vol mooie spullen en met alle schatten die ze verzamelden. Tijdens tochtjes door het platteland kochten ze deuren en opmerkelijke antieke spullen, en toen ze er genoeg van kregen door Engeland te reizen, begonnen ze hun weekends in Parijs door te brengen. Hun leven was een sprookje. En het lukte hun, tussen hun talrijke zakenreizen door, te trouwen en ze brachten hun huwelijksreis in Marokko door, in een paleis dat Charlie voor hen had gehuurd. Alles was gedaan met stijl, plezier en opwindend. Zij waren van die mensen die iedereen wilde kennen, bij wie iedereen wilde zijn. Ze gaven enorme feesten, deden gezellige dingen en kenden de interessantste mensen. Overal waar ze kwamen, vonden mensen het heerlijk om in hun buurt te zijn. Charlie hield er het meest van om bij haar te zijn. Hij was stapelgek op haar. Ze was lang, slank en blond, met perfecte ledematen en een lichaam dat eruitzag alsof het uit blank marmer was gehouwen. Ze had een bekoorlijke lach en een stem die hem, steeds als hij hem hoorde, deed tintelen. Haar stem was diep en sexy, en tien jaar later deed die hem, als hij haar alleen maar zijn naam hoorde noemen, inwendig nog huiveren.

Het was het fantastische leven van twee carrières, twee sterke, intelligente, interessante, succesvolle mensen. Het enige dat ze niet hadden, of wilden hebben, of nodig hadden, waren kinderen. Ze hadden er herhaaldelijk over gesproken, maar het leek nooit het juiste moment. Carole had te veel belangrijke, en uiterst veeleisende cliënten. Voor Carole waren dat haar kinderen. En voor Charlie was het niet echt belangrijk. Hij vond het idee een dochtertje te hebben dat op haar leek heerlijk, maar in wer-

kelijkheid was hij te gek op haar om haar met iemand te delen. Ze hadden eigenlijk nooit besloten géén kinderen te nemen, ze hadden het gewoon nooit gedaan. En de afgelopen vijf jaar hadden ze er steeds minder over gesproken. Het enige dat Charlie wel dwarszat, was dat hij, nu zijn ouders er niet meer waren, buiten Carole geen familie had. Geen neven en nichten, geen grootouders, geen ooms en tantes, geen broers en zusters. Hij had alleen maar Carole en het leven dat ze samen deelden. Zij betekende alles voor hem en nu besepte hij dat maar al te goed. Niets aan zijn leven met haar had hij in die jaren willen veranderen. Wat hem betrof was het leven dat ze samen hadden opgebouwd, volmaakt. Hij verveelde zich nooit bij haar, kreeg nooit genoeg van haar, en ze maakten zelden ruzie. Het leek geen van beiden te hinderen dat de ander zoveel reisde. Het maakte de terugkomst in Londen zo mogelijk des te opwindender. Hij vond het heerlijk om van een reis thuis te komen en haar dan daar aan te treffen, liggend op de bank in de woonkamer waar ze een boek las, of nog beter, slapend op de vloer voor de open haard. Maar vaker wel dan niet was ze nog aan het werk als hij terugkeerde uit Brussel of Milaan of Tokio of waar hij ook was geweest. Maar als ze wel thuis was, was ze er helemaal voor hem. Daar was ze goed in. Ze gaf hem nooit het gevoel dat hij na haar werk op de tweede plaats kwam. Als dat zo nu en dan wel het geval was, als zij een belangrijke zaak had of een moeilijke cliënt, dan zorgde ze er angstvallig voor dat hij het niet merkte. Ze gaf hem het gevoel alsof de wereld om hem draaide en zo was het ook negen prachtige jaren lang, en toen plotseling was het niet meer zo, en hij had het gevoel alsof zijn leven voorbij was.

Terwijl Charlie onherroepelijk naar New York vloog, telde hij onwillekeurig weer terug. De affaire was precies vijftien maanden geleden begonnen, in augustus. Dat had ze hem verteld toen ze hem uiteindelijk alles vertelde. Ze was altijd eerlijk tegen hem geweest. Eerlijk, oprecht en loyaal. Buiten het feit dat ze niet meer verliefd op hem leek te zijn, kon hij haar niets verwijten. Zij en Simon hadden samen zes weken in Parijs gewerkt. Het was een belangrijke zaak, vol spanning, en Charlie

zat in Hongkong in een gevoelige fase van een belangrijke onderhandeling met heel grote nieuwe klanten. Hij zat er ongeveer drie maanden bijna wekelijks en de druk die ermee gepaard ging, had hem bijna gek gemaakt. Hij had nauwelijks ook maar een minuut gehad om met haar door te brengen, wat zeldzaam voor hem was, en ze gaf toe dat dat zeker geen excuus was voor wat zij had gedaan. Maar het was niet zijn afwezigheid die een eind aan hun relatie had gemaakt, legde ze uit... het was de tijd... en het noodlot... en Simon. Hij was buitengewoon en zij was verliefd op hem. Hij had haar overdonderd, en ze wist dat het verkeerd was, maar ze hield vol dat ze er niets aan kon doen. In het begin had ze geprobeerd zich te verzetten tegen alles wat ze voor hem voelde, maar uiteindelijk merkte ze dat ze het gewoon niet kon. Ze bewonderde hem al zo lang, mocht hem veel te graag, en op de een of andere manier merkten ze dat ze heel veel gemeen hadden. Op dezelfde manier als het lang geleden met Charlie was geweest, toen alles nog opwindend en leuk was, helemaal in het begin. Maar wanneer was het anders geworden, had Charlie triest gevraagd toen ze erover spraken op een regenachtige namiddag terwijl ze door Soho liepen. Het was nog steeds leuk, hield hij hulpeloos tegenover haar vol. Het was nog steeds precies zoals het vroeger was geweest. Hij probeerde haar te overtuigen, maar Carole keek hem alleen maar aan en schudde terwijl ze luisterde onmerkbaar haar hoofd. Het was niet leuk meer, zei ze door haar tranen heen, het was anders. Ze hadden gescheiden levens, andere behoeften, ze brachten te veel tijd met andere mensen door. En volgens haar waren ze in sommige opzichten nooit volwassen geworden. Maar Charlie begreep dat niet. Anders dan elkaar zo weinig zien, wat al jaren met Charlie het geval was geweest door hun reizen, vond ze het heerlijk om elke dag bij Simon te zijn. En ze zei dat hij op een andere manier voor haar zorgde dan Charlie. Hij had haar gesmeekt dat uit te leggen. En hoewel ze het probeerde, merkte ze dat ze het niet kon. Het was meer dan alleen maar wat Simon deed, het was die ingewikkelde wereld van dromen en behoeften en gevoelens. Het waren al die kleine, onverklaarbare subti-

liteiten waardoor je van iemand hield, ook al wilde je dat niet. Zij en Charlie hadden allebei gehuild toen ze dat zei.

Toen ze ten slotte aan hem toegaf, zei ze tegen zichzelf dat de affaire met Simon niets anders dan een bevestiging was. Het zou alleen maar een kortstondige onbezonnenheid blijven, beloofde ze zichzelf. En ze meende het. Het was de eerste en enige keer dat ze een verhouding had gehad en ze wilde op geen enkele manier iets doen waardoor hun huwelijk voorgoed ontworicht raakte. Ze probeerde met Simon te breken toen ze naar huis gingen en hij zei dat hij het heel goed begreep. Hij had eerder relaties gehad en hij bekende haar dat hij binnen zijn eigen huwelijken vaak ontrouw was geweest. Hij betreurde het, legde hij uit, maar hij kende de wereld van bedrog en overspel heel goed. Hij was op het moment vrijgezel, maar hij voelde helemaal mee met Caroles gevoelens van schuld en verplichting tegenover haar echtgenoot. Maar waar ze geen van tweeën rekening mee hadden gehouden, was dat ze elkaar heel erg gingen missen toen ze eenmaal weer thuis waren, ver bij elkaar uit de buurt in Londen. Ze konden het allebei niet verdragen van elkaar gescheiden te zijn. Ze begonnen 's middags samen uit kantoor weg te gaan naar zijn flat, soms alleen om te praten zodat zij haar hart kon luchten, en ze merkte dat ze het meest van hem hield omdat hij alles zo goed begreep, zoveel aandacht voor haar had, zoveel van haar hield. Hij was bereid alles te doen om maar bij haar in de buurt te zijn, ook al betekende het alleen als vrienden en niet langer als minnaars. Ze probeerde bij hem uit de buurt te blijven, maar merkte dat ze het gewoon niet kon. Het grootste deel van de tijd was Charlie de stad uit, zat ze alleen, en was Simon er wel, die naar haar smachtte net zoals zij naar hem. Ze had nooit eerder beseft hoe alleen ze zich voelde, hoezeer ze beseftte dat Charlie er niet was, en hoeveel het voor haar betekende om bij Simon te zijn. De fysieke kant van de verhouding met Simon begon weer twee maanden nadat ze geprobeerd hadden er een punt achter te zetten. Daarna werd haar leven één groot bedrog. Ze zag hem bijna elke avond na het werk en ze deed alsof ze in de weekends samen werkten.

Hij bleef de meeste tijd in de stad om bij haar te zijn en als Charlie weg was gingen ze in het weekend naar zijn huis in Berkshire. Ze wist dat wat ze deed verkeerd was, maar het leek wel alsof ze bezeten was. Ze merkte dat ze het niet kon beëindigen.

Tegen Kerstmis dat jaar was de situatie tussen Carole en Charlie merkbaar gespannen. Charlie zat in een crisis met een gebouwencomplex in Milaan, tegelijkertijd met een deal in Tokio die de mist inging, en hij was gewoon nooit thuis. En wanneer hij dat wel was, had hij of last van een jetlag, was hij uitgeput of had hij een rothumeur. En hoewel hij het niet zo bedoelde, reageerde hij dat vaker wel dan niet af op Carole als hij haar zag, wat niet zo vaak gebeurde. Voortdurend vloog hij ergens heen om een probleem op te lossen. Dat was het soort maanden dat ze allebei blij waren dat ze geen kinderen hadden. Het deed Carole toch weer beseffen hoe gescheiden hun werelden waren. Ze hadden geen tijd meer om met elkaar te praten, of om samen te zijn of om hun gevoelens te delen. Hij had zijn werk en zij had dat van haar, en alles wat ze daar nog tussen hadden waren een paar nachten per maand dat ze samen in hetzelfde bed lagen, en een reeks feesten en etentjes waar ze naartoe gingen. Plotseling vroeg ze zich af wat ze hadden opgebouwd, wat ze hadden gedaan, wat ze eigenlijk werkelijk samen deelden. Of was het allemaal gewoon een lege illusie? Ze kon niet meer zo makkelijk antwoord geven op de vraag of ze wel of niet van hem hield. Tijdens dit alles zat Charlie zo diep in zijn eigen werk en rampspoeden dat hij niet het geringste vermoeden had dat er iets ongewoons was gebeurd. Hij had er geen idee van dat Carole sinds de vorige zomer gestaag van hem aan het wegglijden was. Oudejaarsavond bracht hij alleen door in Hongkong en Carole bracht die samen met Simon door in Annabel's. En Charlie zat zo diep in zijn zakelijke besognes dat hij vergat haar te bellen.

Alles kwam in februari tot een uitbarsting toen Charlie onverwacht uit Rome thuiskwam en zij het weekend weg was. Ze had deze keer niets tegen hem gezegd, had zelfs niet beweerd bij vrienden te zijn, en iets aan de manier waarop ze eruitzag toen ze zondagavond thuiskwam deed hem huiveren

van onbehagen. Ze zag er stralend, prachtig en ontspannen uit, zoals ze er vroeger had uitgezien als ze het hele weekend in bed waren gebleven om te vrijen. Maar wie had daar nog tijd voor? Ze waren allebei druk met hun werk. Die avond zei hij er nog iets nonchalants over, maar hij was niet echt bezorgd. Diep binnenin was er wel iets wakker geworden, maar de rest van zijn geest bleef slapen.

Uiteindelijk maakte Carole schoon schip en vertelde hem alles. Ze wist dat bij hem ergens, op een onbewust plan, een zenuw was geraakt en ze wilde niet wachten tot er iets vreselijks gebeurde. Dus op een avond, toen ze laat van haar werk thuiskwam, vertelde ze het hem. Hij zat haar alleen maar aan te staren, met tranen in zijn ogen, en luisterde. Ze vertelde hem alles, wanneer het was begonnen en hoe lang het al bezig was. Op dat moment vijf maanden, met de korte onderbreking toen ze terugkeerden uit Parijs en zij had geprobeerd Simon niet meer te zien en merkte dat ze het niet kon.

‘Ik weet niet wat ik nog meer moet zeggen, Charlie, behalve dat ik vind dat jij het moet weten. We kunnen zo niet eeuwig doorgaan,’ zei ze zacht, terwijl de heesheid in haar stem haar sexier maakte dan ooit.

‘Wat ben je van plan hieraan te doen?’ vroeg hij, terwijl hij probeerde eraan te denken beschaafd te blijven, maar op dat moment wist hij alleen maar hoe gekwetst hij was en hoeveel hij nog steeds van haar hield. Het was niet te geloven hoe scherp de pijn was toen hij net kreeg te horen dat ze met een andere man sliep. De echte vraag bleef: hield ze van Simon of had ze alleen maar een leuke tijd? Charlie wist dat hij het haar moest vragen. ‘Ben je verliefd op hem?’ vroeg hij terwijl hij zich vanbinnen verscheurd voelde. Wat moest hij in godsnaam nu doen als ze bij hem wegging, vroeg hij zich af. Hij kon het zich zelfs niet voorstellen, en met die gedachte zou hij haar alles kunnen vergeven en was dat ook van plan. Hij wist alleen maar dat hij haar niet kwijt wilde. Maar ze aarzelde heel lang voor ze antwoord gaf.

‘Ik denk het wel,’ zei ze. Ze was altijd zo verdomd eerlijk tegen hem. Dat was ze altijd geweest. Daarom had ze het hem

verteld. Zelfs nu wilde ze dat niet kwijtraken. 'Ik weet het niet. Als ik bij hem ben, weet ik het zeker... maar ik hou ook van jou... dat zal ik altijd doen.' In haar leven was er nooit zo iemand als Charlie geweest... en ook niet iemand als Simon. Ze hield van beiden, op haar eigen manier. Maar ze wist dat ze moest kiezen. Ze zouden lang zo door hebben kunnen gaan, ze wist dat mensen dat deden, maar ze was zich er ook heel goed van bewust dat zij het niet kon. Het was gebeurd, nu moest ze daar iets mee doen. Charlie ook. Simon had al gezegd dat hij met haar wilde trouwen, maar ze wist dat ze er zelfs niet aan kon denken voor ze de dingen met haar echtgenoot had opgelost. En Simon zei dat hij dat ook begreep en beweerde dat hij bereid was eeuwig te blijven wachten.

'Je klinkt alsof je bij me weggaat,' had Charlie huilend geroepen terwijl hij haar alleen maar aankeek, en daarna had hij zijn armen om haar heen geslagen en hadden ze allebei gehuild. 'Hoe heeft dit met ons kunnen gebeuren?' bleef hij haar steeds weer vragen. Het leek onmogelijk, ondenkbaar, hoe had ze dat kunnen doen? Toch had ze het wel gedaan en iets aan de manier waarop ze naar hem keek, maakte hem duidelijk dat ze niet bereid was Simon los te laten. Hij probeerde het redelijk te benaderen, maar hij moest haar vragen niet meer met hem om te gaan. Hij wilde met haar naar een huwelijksconsulent. Hij wilde alles doen wat nodig was om het te herstellen.